

W Saskim Ogrodzie

1.

Mniejsze, mniejsze, mniejsze
staj się w niebie pamięnie.

Znu one obłoki układają się
na chmurach z masy perłowej
i odpoczywają.

Cicho, cicho
rozmawiaj gumowe kółka
z asfaltem ulicy przy wejściu do Ogrodu.

Wielkie miasto ogarnie
błękitne cienie.

Wysoki, gorący dzień
chyli się, chyli się, chyli się
a zapadnie

Teraz swobodniej poruszają się drzewa
i strząsają na ziemi z gwałtownością
ostatnie błękitne.

No i leży teraz wieczór
w chłodnej sadzawce
między dwoma kolumnami.

A kolumny patrz
i patrz i patrz
biało po ciemnym
biało po ciemnym.

Siedź tak e
jak starzec idący
brzegiem wody
szepce do siebie:
Jak dobrze... jak dobrze
Pochwalony niech będzie Stwórca!
Ach...

2.

Z werandy przy Teatrze Letnim
wybiega
zdrowo
w ciemną aleję

miech.

W niewidzialnej marmurowej ciszy
stoj rz dem pos gi,
d wigaj noc na ramionach,
a noc si cieszy ó
gwiazdy... gwiazdy... gwiazdy...

Tu obok
ro nie duma drzew...

Na 6wce w k tku
siedzi ch6piec samotny
rozmy la i piewa:

šCzy wystarczy jasnych
gwiazd na niebie?
Czy wystarczy mi6ch
dziewcz t na ziemi?
Dzi wieczorem nie przysz6 ó
wi c jutro przyjdiesz ó
a mo e masz ju drugiego ó
ja innych nie mam...ö

Weranda si o ywia.
W Teatrze Letnim
zaczyna si teraz
akt drugi.